

[Hilmar Baunsgaard.]

Jeg mener ikke, at de enkelte partier skal stille for mange ultimata op på forhånd; det fremmer ikke forhandlingerne, og ultimatum er jo ikke just det, skal jeg sige mest latente og heller ikke det mest aktuelle behov. Men ét er jeg nødt til at minde om. Det radikale venstre vil have en løsning også for de medarbejdende hustruer, der er sambeskattet med manden — sambeskattet er jo også købmandskonen og landmandskonen og alle de andre, der arbejder sammen med manden i fælles virksomhed.

Jeg har bemærket, at finansministeren har fremhævet gentagne gange, at alt dette kan vi ikke nå inden midten af marts, da merværdiafgiften skal gennemføres. Det mener finansministeren vist ikke i alvor; i så fald er der nemlig ingen alvor i ønsket om at komme i gang nu, vel at mærke at komme i gang i samarbejde. Selvfølgelig kan andre partier ikke give støtte til merværdiafgiften uden en aftale om principperne for den hele skattereform. Jeg har før sagt det, men jeg vil gerne gentage det her: man kan ikke komme med regningen til os og så bruge pengene alene sammen med SF. Regningen er i dette tilfælde merværdiafgiften. Man kan ikke komme med regningen til os og bagefter bruge pengene sammen med SF. At jeg må gentage det, vil alle forstå, også regeringen. Det mangler jo i denne tid ikke på understregninger af, at man er parat til at bruge det nye flertal, og på den baggrund kan vi andre selvsagt ikke udstede blankoveksler.

Må jeg, inden jeg går over til at omtale det tredje led i skattereformen, gøre et par enkelte bemærkninger om det problem, som såvel det ærede medlem hr. Poul Møller som det ærede medlem hr. Aksel Larsen har været inde på: spørgsmålet om de nødvendige overgangsbestemmelser i forbindelse med ophævelse af den gamle skattefradragsregel.

Da vi diskuterede det i det høje ting i december, gav den højtærede finansminister over for mig udtryk for, at man ville være indstillet på at lave sådanne overgangsbestemmelser, at uberettigede fordele ikke skulle kunne hjemtages af folk, der har forudbetalt skat, men også, at sådanne ulemper, som man uden egen skyld var

kommet ud for på grund af det særlige skattesystem, vi har, skulle man heller ikke lide under. Det betyder, at det ikke er nok at interessere sig for at fratage dem, der har forudbetalt skat, en eventuel fordel; man må også sikre, at de, der ikke har forudbetalt, ikke bliver ramt unødigt hårdt det første år. Sådan forstod jeg finansministeren i december, og sådan håber jeg stadig jeg kan forstå ham.

Men der er en tredje ting, som også skal med. Hvis vi eksempelvis, som det har været antydnet, vælger et system, hvorefter man har fradragsret for den resterende del af indeværende finansårs skatter, som endnu ikke er betalt, men som altså bliver betalt i dette års første halvår, så kan man komme til at ramme de folk, der har forudbetalt, ekstraordinært hårdt. Og her må jeg sige ligesom det ærede medlem hr. Aksel Larsen: det er ikke skatteydernes skyld, at vi har et system, der gør det svært for os at ophæve den regel, som vi vist efterhånden alle inderst inde er enige om at vi med størst rimelighed kan og skal ophæve. Men når det ikke er deres skyld, kan man heller ikke, fordi de har udnyttet de love, folketinget har givet dem, lave overgangsbestemmelser, der kommer til at straffe dem. Der er altså også her tale om en slags tretrinsraket, der helst skal gå op i én samlet løsning, og vi skylder hensyn til alle tre sider.

Må jeg endelig gøre nogle bemærkninger om det tredje led i regeringens skatteplaner, nemlig kildeskatten. Det radikale venstre er parat til at medvirke til en kildeskat, forudsat at den bliver rimelig i sine administrative krav til erhvervslivet, og forudsat at den bliver rimelig i sine virkninger over for skatteyderne. Før valget tog regeringen det unødigt op, da vi sagde, at en fornuftig kildeskat ikke kunne laves uden en forudgående forenkling af hele vort skattesystem. Den omstændighed, at regeringen selv med sin bedste vilje — og den har den jo — ikke kan få en kildeskat færdig til ikrafttræden før til januar 1969, altså om 2 år, viser jo, at vi havde ret. Det skal jeg ikke opfordre til at træde mere i.

Men forenklingen skal vi jo have først, og det nødvendiggør, at vi, som jeg sagde før, bliver enige om fradragsforenklingen